

Червоні черепиці, оранжеві коти.
А я біжу по східцях, од сонця золотих.
Я трішечки дитина. А трішечки вже й ні.
Горошок синій-синій збігає по стіні.

Горять у сонці оси. Червоні черепиці.
Я трішечки доросла. І помідори в сітці.
По східцях, як по гамі, осяяна, смутна, —
я трішки-трішки мама і трішечки жона.

Горошок синій-синій. Палаючий паркет.
В дзеркальнім магазині — вродливий манекен.
А в самокатів синіх — малинові колеса.
Я трішечки красива і трішки поетеса.

Містечко хворе морем. І маки біля ніг.
І... двадцять, тридцять, сорок,
і п'ятдесят — і сніг...
По східцях (чи зберуся) веду гулять онучку.
Я трішечки бабуся — з онучкою за ручку.

Червоні черепиці. М'яча дзвінкий стрибок.
Горять у сонці спиці, і котиться клубок.
Я трішки-трішки сива. Заплакати б мені.
Горошок синій-синій збігає по стіні.

І сімдесят, і далі... І ще, і ще — і все!
Хтось тяжко заридає. Хтось квіти принесе.
По східцях, як по гамі, донизу — о печаль!
І плаче донька-мама і донька-онуча.

Червоні черепиці на пагорбах горять.

Мені ж ласкаво спиться... Кому там докорять
Це так було красиво — збігать
по сходах
вниз
Горошок синій-синій, і повні очі сліз...

1971

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.